

Dallergutův obchodní dům se sny

Miye Lee

Miye Lee

Dallergutův obchodní dům se sny

Z korejského originálu *DALLERGUT DREAM DEPARTMENT STORE:*

The Dream You Ordered is Sold Out vydaného nakladatelstvím

Pchektchori nain (Factory9) v roce 2020.

Přeložil Tomáš Horák.

Grafická úprava a sazba s přihlédnutím k originálu Tomáš Cikán.

Jazyková redakce Blanka Ferklová.

Jazyková korektura Ludmila Bömová.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Miličova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5 851. publikaci.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4748-3

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

O komiksech na www.facebook.com/argomiks

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém přátelském knihkupectví www.kosmas.cz

Předmluva autorky

Proč lidé sní? Proč je to zařízeno tak, že celou jednu třetinu života prospíme? Tajemné a podivné scény, které vůbec nevypadají, že jsou z mojí hlavy; lidé, kteří se ve snu objevují pořád dokola; místa, kde jsem zcela jistě nikdy nebyla. Opravdu jsou události, které byly včerejší noci ve snu tak živé, pouhým preludem vytvořeným mým podvědomím? Hromadu otázek, jež aspoň někdy letmo napadly kohokoliv z nás, jsem si dlouho chovala a hýčkala jako svou oblíbenou panenku.

Díky tomu, že lidstvo nedokáže přestat hledat odpovědi na zajímavé otázky, se na překvapivou spoustu věcí přišlo, ale zdaleka ne na tolik, aby to dostatečně ukojilo naši věčně hladovou zvědavost. Čím víc toho víme, tím je zvědavost neodbytnější a otázky komplikovanější. Život prostoupený jednoduchými odpověďmi je jen zbožným přáním.

Zvlášť v mém případě se výše uvedené týkalo oblasti spánku a snů. Opakovaně jsem si tyhle tajuplné předěly mezi včerejškem a dneškem vyplňovala zábavnými představami a časem jsem nabyla dojmu, že se ty představy začínají hezky prolínat s realitou, a celá šťastná jsem se pustila do psaní příběhů.

Čtvrt s obchody, kam se dá vejít jen po usnutí. A také zajímavá místa, kterými jsou spící lidé okouzlení. Pojízdné prodejny s občerstvením,

kde jsou k mání pamlsky pomáhající s usnutím. Ubrblaní a věčně zaneprázdnění světloši, kteří oblékají do nočních košil a županů svlečené zákazníky. Maximova dílna na konci zapadlé uličky, kde se vyrábějí zlé sny. Tajemstvím zahalený tvůrce snů, který se téměř nikomu neukazuje a pracuje v chatrči v horách pokrytých věčným sněhem a ledem. Babynap Hajajová vyrábějící těhotenské sny, nebo dílna skřítků, kde vznikají sny o létání.

Knížka se zaměřuje na vyprávění o místě, které je u spících zákazníků nejoblíbenější, o Dallergutově obchodním domu se sny. Možná se najdou lidé, kteří tam ještě nebyli, ale není prý nikdo, kdo by ho navštívil pouze jednou a pak už se do něj nevracel. Je to místo, kde jsou na jednotlivých poschodích k dostání sny různých žánrů a kde jsou regály plné snů v originálně zabalených krabicích. Doufám, že i vám se tam bude líbit. Nic by mě nepotěšilo víc, než kdyby tyto příběhy alespoň trochu obohatily váš všední život, napomohly vašemu každodennímu spánku a přinesly vám hezké sny.

I Mije

Prolog

Historická prodejna Třetího učedníka

Penny s vlhkými, rozcuchanými a nakrátko střiženými vlasy seděla v pohodlném tričku u okna v prvním patře své oblíbené kavárny. Zrovna dnes ráno jí přišla zpráva z obchodního domu se sny, že „prošla hodnocením písemných materiálů dodaných uchazeči a má se tedy příští týden dostavit k ústnímu pohovoru“. V rámci příprav na očekávané otázky si v knihkupectví ve vedlejší ulici nakoupila příručky s radami, jak uspět u pracovního pohovoru, i sbírky modelových otázek a teď tím vším jen tak nazdařbůh listovala.

Už nějakou dobu se nedokázala soustředit. Bylo to kvůli tomu, že host sedící u vedlejšího stolu při pití čaje lehce pohupoval nohama a jeho spací ponožky byly tak křiklavě barevné, že při každém pohybu upoutávaly její pozornost. Hrozně ji to rozčilovalo. Muž byl oblečený v chlupatém županu a s lehce přivřenými očima usrkával čaj. Pokaždé, když do horkého nápoje zafoukal, donesla se k Penny příjemná a osvěžující lesní vůně. Musela to být nějaká speciální bylinková směs pro odstranění únavy.

„Hm, vynikající čaj, horký..., nové zalití..., za kolik...?“

Muž zamumlal pár slov jakoby ze spaní, několikrát si pomlasknul a dál pohupoval nohama.

Penny otočila židli tak, aby na jeho ponožky neviděla. V kavárně byla kromě onoho muže celá řada dalších hostů oblečených do spacího úboru. Žena sedící vedle schodiště do přízemí měla na sobě hotelový župan a drbala se na zátylku. Nejspíš už byla přesezená, protože sebou občas neklidně zavrtěla.

Město, v němž Penny bydlela, se odedávna živilo prodejem zboží souvisejícího se spánkem. Postupně vyrostlo ve velkoměsto, do kterého se sjížděly davy lidí. Jeho obyvatelé byli zvyklí na to, že se mezi nimi pohybovali návštěvníci v pyžamech. Platilo to i pro Penny, která se tu narodila a vyrostla.

Penny si lokla vystydle kávy. Jakmile jí doušek silně hořkého nápoje prošel hrdlem, zmocnil se jí náhle pocit, že se hlučné prostředí kolem ní ztišilo a okolní vzduch zahalil její tělo uklidňujícím závojem. Byla to dobrá volba objednat si do kávy za příplatek dvě lžice „zklidňujícího sirupu“. Přitáhla si blíž k sobě rozevřenou cvičebnici a začala znovu číst zkušební otázku, na kterou před chvílí hledala správnou odpověď.

Otázka: Vyberte, který sen a od jakého tvůrce získal jednomyslným hlasováním poroty hlavní cenu soutěže „Sen roku 1999“.

- a) „Brázdění Pacifikem v těle kosatky“ od Kiko Dřímala
- b) „Týden života v těle rodiče“ od Klimbaly Onové
- c) „Vznášení se ve vesmíru a pozorování Země“ od Wawy Sleep-landové
- d) „Čajový dýchánek s historickými osobnostmi“ od Učedníka
- e) „Těhotenský sen o narození trojčat neplodným manželům“ od Babynap Hajajové

Penny bezděčně hryzala konec propisky a usilovně přemýšlela. Jestli je to rok 1999, tak to už je hodně dávno. Mladí tvůrci jako Kiko Dři-

mal nebo Wawa Sleeplandová správnou odpověď zřejmě nebudou. Tyhle dvě možnosti přeškrtnla propiskou. Co tedy třeba *Týden života v těle rodiče* od Klimbaly Onové? Pokud se Penny dobře pamatovala, bylo to dílo z relativně nedávné doby. Uvedení snů Klimbaly Onové na trh většinou předcházela rozsáhlá reklamní kampaň a Penny ještě měla v živé paměti, jak herec v reklamním spotu vesele volal: „Nevysilujte se zbytečně káráním neposlušných dětí! Prostě je nechte ve snu prožít týden v těle rodiče!“

Penny hodnou chvíli hloubala nad dvěma zbývajících možnostmi, až nakonec zaškrtnla jako správnou odpověď *Těhotenský sen o narození trojčat neplodným manželům* od Babynap Hajajové. Pak natáhla ruku, aby si dala další lok kávy.

Vtom na otevřenou cvičebnici dosedla chlupatá zvířecí tlapy. Penny se tak lekla, že málem hřbetem ruky převrhla hrníček s kávou.

„Co tě nemá! Správná odpověď na tuhle otázku je ‚a‘.“

Majitel tlapy pokračoval ve výkladu, aniž by pozdravil.

„Rok 1999 je totiž rokem velkolepého debutu Kiko Dřímala, kdy jeho prvotina získala hlavní cenu. Já tehdy na ten sen půl roku šetřil a byl to vůbec nejživější sen, jaký se mi kdy v životě zdál. Ten pocit, jak ploutve krájejí vodu, pohupování a podmořský svět... Když jsem se ze snu probudil, hrozně mě mrzelo, že jsem se nenarodil jako kosatka. Kiko Dřímal je génius. Víš, kolik mu v té době bylo let? Sotva třináct!“

Majitel přední tlapy to řekl s takovou pýchou v hlase, jako by mluvil o svých úspěších.

„To jsi ty, Asame? Já si říkala, kdo to může být...“

Penny natáhla ruku a odsunula hrníček s kávou do bezpečné vzdálenosti.

„Jak jsi věděl, že jsem tady?“

„Viděl jsem tě vycházet z knihkupectví s balíkem knížek. Došlo mi, že asi budeš tady. Doma se přece neučíš.“

Asam se zahleděl na hromádku knih na stole.

„Připravuješ se na pohovor?“

„A jak zase víš tohle? Pozvánka mi přišla teprve dnes ráno.“

„Nám světlošům nic neunikne.“

Asam byl jeden z místních světlošů. Jejich prací bylo obcházet okolí se župany a zakrývat svlečené zákazníky, aby se na veřejnosti nepotulovali nazí. Na tuto činnost se výborně hodili, protože měli v poměru k tělu velké přední končetiny a na nich dlouhé drápy, na které bylo možno zavěsit několik kusů oblečení najednou, a navíc působili laskavým dojmem. Ironické bylo, že oni sami díky husté srsti žádné šaty nepotřebovali, ale Penny měla za to, že pro svlečené hosty bylo příjemnější nechat se oblékat od chlupatého tvora, který chodil bez šatů jako oni, než od normálně oblečeného člověka.

„Můžu se posadit? Dneska už jsem celý uchozený a bolí mě nohy.“

Ještě než Penny stačila odpovědět, žuchnul sebou Asam na židli na protější straně stolu. Huňatý ocas měl prostrčený mezi sedátkem a opěradlem židle a pomalu s ním komíhal ze strany na stranu.

„Ta otázka je hrozně těžká.“

Penny se znovu zadívala na svou špatnou odpověď.

„Asame, kolik je ti vlastně let, že tohle všechno víš?“

„Je nezdvořilé ptát se světlošů na věk,“ poznamenal Asam chladným tónem.

„Před pár lety jsem se hodně učil, abych získal místo v nějakém obchodě. Pak jsem si ale řekl, že tahle práce mi vyhovuje víc, a nechal jsem toho.“

Při těchto slovech Asam pohladil župany, které měl přehozené přes rameno.

„Každopádně je pro mě překvapení, že takové třesidlo jako ty jde na pohovor do Dallergutova obchodního domu se sny. Toho bych se vážně nenadál.“

„Možná se teprve teď začíná projevovat moje dobrá karma z minulých životů.“

Penny sama považovala skutečnost, že prošla hodnocením písemných přihlášek, za opravdový zázrak.

Práce v Dallergutově obchodním domě se sny byla pro mladé lidi velice žádaným zaměstnáním. Vysoké platy, honosná a impozantní budova, kterou bylo možné bez přehánění označit za jednu z dominant města, systém různých pracovních pobídek a zaměstnaneckých benefitů, mezi které patřil i luxusní sen zdarma při příležitosti firemního výročí. Výhod mělo toto zaměstnání bezpočet, ale žádná se nevyrovnala prestiži spojené s prací pro pana Dallerguta.

Rodovou linii Dallergutů i s jejich vzdálenými předky znali všichni místní lidé. Existence tohoto rodu byla totiž provázaná se samotným původem města. Už jen při představě, že by tam měla pracovat, se Penny rozbušilo srdce vzrušením a nadýmala se pýchou.

„Kéž bych tu práci dostala,“ sepnula toužebně ruce.

„Poslyš, to se na pohovor připravuješ jenom z těchhle knížek?“

Asam vzal otevřenou cvičebnici, zběžně ji prolistoval a položil ji zpátky na stůl.

„Přišlo mi, že se v první řadě musím naučit nazpaměť všechno, co zvládnou. Možná budou chtít, abych jim povyprávěla něco o pěti legendárních tvůrcích snů, nebo se zeptají, které jsou nejprodávanější sny v posledních deseti letech, nebo jací zákazníci chodí v jednotlivých směnách během dne. V čase, ve kterém bych chtěla pracovat já, prý chodí hodně zákazníků ze Západní Austrálie a z Asie. Zjišťovala jsem si něco o časovém posunu a datové hranici. Chceš vysvětlit, proč do našeho města přijíždějí návštěvníci nepřetržitě dvacet čtyři hodin denně?“

Nadšená Penny se chystala zahrnout Asama dlouhým projevem, ale ten to rezolutně odmítl nesouhlasným zavrtěním hlavy.

„Pan Dallergut se tě nebude ptát na takové hlouposti. To vědí i kolemjdoucí středoškoláci.“

Penny se zachmuřila, načež Asam natáhl přední tlapu a povzbudivě ji poplácal po rameni.

„Neboj, Penny. Jak tak chodím sem a tam, hodně jsem toho o něm slyšel. I když se to možná nezdá, mám i spoustu známých. V téhle čtvrti už pracuju přes deset let.“

Než se ho Penny stačila znovu zeptat na jeho věk, rychle pokračoval.

„Pan Dallergut má prý rád barvitá vyprávění o snech. Nevím to sice jistě, ale řekl bych, že nebude klást otázky, které mají jasnou správnou odpověď. Takže jsem ti vlastně přišel něco dát.“

Asam odložil na zem hromadu županů, které měl dosud přehozené přes rameno, a začal v nich něco hledat. Chvilku se v nich přehraboval, načež vyndal malý uzlík. Když ho rozvázal, vysypala se z něj kupa ponožek na spaní.

„Tohle ještě není ono. To nosím pro zákazníky, kteří mají studené ruce a nohy... Tady to je!“

Asam vytáhl z uzlíku tenkou knížečku velikosti dlaně. Na tlusté obálce modrozelené barvy byl název napsaný zdobným zlatým písmem.

Vyprávění o bohu času a třech učednících

„Tak tuhle knížku jsem už dlouho neviděla!“

Penny ji poznala na první pohled. Stejně tak by ji asi poznal každý, kdo tady vyrůstal. Bylo to slavné dílo, které bylo povinnou četbou pro všechny malé děti ve městě.

„Možná bude pan Dallergut klást otázky spojené s tímhle příběhem. Možná se tě bude ptát na dojmy z četby, na tvé myšlenky. Jestli

jsi ji od dětství už víckrát nečetla, tak si ji ještě pořádně projdi. Pro pana Dallerguta je to přece dost důležité vyprávění, ne?”

Asam si přisedl blíž k Penny a naklonil se obličejem těsně k ní.

„Je to tajemství, ale všichni zaměstnanci obchodního domu se sny prý tuhle knížku dostali od pana Dallerguta darem.“

„Opravdu?”

Penny si od Asama knížku rychle převzala.

„Jasně že ano! Jestli tu knížku dal zaměstnancům jako dárek, tak to pro něj musí být hrozně důleži... Zatraceně! Musím do práce.“

Asam sklouzl pohledem z Penny na ulici za oknem za jejími zády.

„Koukám, že se tam asi potuluje nějaký chlápek, co spí jen ve slipech,“ vysvětlil Asam a nakrčil svůj kaštanově hnědý nos.

Spěšně začal sbírat své župany a Penny mu pomáhala dát ponožky na spaní zpátky do uzlíku.

„Tak ať se ti povede pohovor. Nezapomeň mi dát vědět, jaké to bylo, Penny.“

Ani když vstával ze svého místa, nedokázal se Asam odtrhnout pohledem od ulice a neustále zíral z okna.

„Naštěstí snad dneska má aspoň ty slipy,“ mumlal si pro sebe.

„Díky, Asame.“

Asam jen zamával ocasem, jako že není zač, a zmizel v přízemí.

Penny obracela v ruce knížku od Asama. Něco na těch jeho slovech bylo. Proč to vlastně nenapadlo ji samotnou, že by si ten příběh měla přečíst? Skrývalo se v něm založení zdejší rozlehlé obchodní čtvrti, zrození celého města i původ Dallergutova obchodního domu se sny. Pokud je pro pana Dallerguta historie důležitá, tak se odpovědi na jeho otázky s vysokou pravděpodobností nacházejí právě v této knize.

Bez otálení zavřela cvičebnici plnou nesprávných odpovědí a strčila ji do tašky. Pak vypila zbytek kávy, napřímila se a otevřela knížku od Asama.

Vyprávění o bohu času a třech učednících

Kdysi dávno žil bůh vládoucí lidskému času. Jednoho dne v klidu obědval, když si najednou uvědomil, že jemu samotnému už moc času nezbyvá. Zavolal si tedy své tři učedníky a oznámil jim to.

První učedník, který byl rázný a smělý, se mistra zeptal, co mají po jeho odchodu dělat. Citlivý druhý učedník zavzpomínal na společné chvíle strávené s mistrem a tiše se rozplakal. Poslední třetí učedník jen mlčky čekal, co jim mistr řekne dál.

„Můj třetí učedníku, vždy jsi byl rozvážný a přemýšlivý. Na něco se tě tedy zeptám. Kdybych rozdělil čas na tři díly a svěřil vám nad nimi moc, kterou jeho část bys chtěl? Minulost, přítomnost, nebo budoucnost?“

Když se bůh času takto zeptal, třetí učedník se na chvílku zamyslel, a pak řekl, že si zvolí to, co zbude, až si vybere první a druhý učedník.

Přihlížející první, rázný učedník hned vyhrknul, že chce budoucnost, aby mu snad něco neuteklo. Pak dodal:

„Abych mohl ovládat budoucnost, tak dej, ať nejsem svazován minulostí.“

Vždycky měl za to, že nejskvělejší věc je nevázat se na minulost a rychle uchopit budoucnost. Bůh času tedy prvnímu učedníkovi předal budoucnost a zároveň mu dal schopnost snadno zapomenout na minulost.

Nato druhý učedník nesměle pronesl, že si vezme minulost. Domníval se, že když bude neustále prodlévat v minulých vzpomínkách,

nebude mu nic chybět a bude věčně šťastný bez pocitu prázdné marnosti. Bůh času mu předal minulost a k tomu mu dal schopnost si všechno dlouho pamatovat.

Pak zůstal bůh času stát se strípkem přítomnosti, který byl v porovnání s minulostí a budoucností nesrovnatelně menší, a zeptal se třetího učedníka:

„Budeš přítomnému okamžiku dobře vládnout?“

Na to mu třetí učedník odpověděl:

„Ne, rozděl přítomnost spravedlivě mezi všechny lidi.“

Bůh času se na něj pochybovačně zahleděl.

„Chceš říct, že během té doby, co jsem tě učil, sis žádný čas zvláště neoblíbil?“

Teprve když se mistr poněkud zklamaně zeptal, vysoukal ze sebe třetí učedník nesměle:

„Mým nejoblíbenějším časem je ten, kdy všichni spí. Během spánku člověka netrápí žádné výčitky ohledně minulosti a mizí i obavy z budoucnosti. Když lidé vzpomínají na šťastnou minulost, tak do ní nezahrnují čas spánku, a ani když se upínají k zářné budoucnosti, tak se netěší na spaní. Ten, kdo právě spí, si zas neuvědomuje, že jeho přítomností je hluboký spánek. Jak by však mohl tomuto ubohému času vládnout někdo tak neschopný jako já?“

Když to slyšel první učedník, v duchu se mu vysmál. Druhý učedník byl poněkud překvapený. Oba totiž považovali dobu spánku za promarněný čas. Bůh času ale s radostí řekl, že třetímu učedníkovi čas spánku svěří.

„Nebude vám vadit, když z vašich časů oddělím čas minulého a budoucího spánku a dám jej třetímu učedníkovi?“

Na otázku boha času první a druhý učedník bez váhání odpověděl:

„Samozřejmě že ne.“

Nato tři učedníci dostali každý svůj díl času a rozešli se.

Zpočátku byli první a druhý učedník se schopnostmi obdrženými od boha času velice spokojení.

První učedník a jeho následovníci, plně soustředění na budoucnost, zapomněli na všechny předchozí malichernosti, odešli z domova a usadili se v rozlehlejší zemi, kde vzrušeně plánovali novou budoucnost.

Druhý učedník a jeho příznivci, kteří si cenili minulosti, měli velkou radost. Byli vděční za to, že si dokázali navzájem pamatovat své mladé a hezké obličejy i společně prožité šťastné chvíle.

Zanedlouho ale nastaly problémy.

Ježto první učedník myslel jen na budoucnost, v jeho zemi neustále přibývalo nadobro zapomenutých minulých vzpomínek, až jich bylo tolik, že se začaly vršit a hromadit jako mlha. V hustém mlžném závoji lidé nepoznávali kamarády ani rodinu, a jakmile zmizely vzpomínky na milované lidi, přestali si všichni vybavovat dokonce i to, kvůli čemu vlastně sní o budoucnosti. Nakonec tedy nejenže nedohlédli do vzdálené budoucnosti, ale stali se z nich lidé, kteří nevidí ani na krok před sebe.

Druhý učedník a jeho příznivci na tom nebyli o moc lépe.

Jelikož byli uzavření jen v příjemných vzpomínkách, nedokázali přijmout plynutí času a očekávaná loučení ani smrt jeden druhého. Ve své přecitlivělosti neustále nad vším prolévali slzy, které se vsakovaly do země a vyhloubily v ní velikou jeskyni, do níž se změkčili lidé nakonec ukryti.

Bůh času, který to všechno zpovzdálí sledoval, tiše počkal, až všichni usnou, a s měsíčním světlem v zádech se tajně vkradl do jejich ložnice. Ze záňadří vytáhl ostrý střípek přítomnosti, pevně ho stiskl a uříznul s ním stín visící nad jejich spícími hlavami. S uříznutým stínem v jedné ruce a s prázdnou lahví v ruce druhé odešel do tmy.

Pak bůh času naplnil láhev mlžnými vzpomínkami, které odhodil první učedník a jeho následovníci. Dále posbíral do náruče slzy prolité druhým učedníkem a jeho příznivci. Nakonec tajně navštívil třetího učedníka.

„Co vás sem přivádí takhle v noci, mistře?“

Bůh času beze slova položil na učedníkův stůl přinesené věci. Spící stín, láhev naplněnou zapomenutými vzpomínkami a kapky slz.

Třetí učedník jen matně tušící mistrův záměr se zeptal:

„Jak jim tímhle mohu pomoci?“

Bůh času místo odpovědi vzal do prstů ochablý stín ponořený do hlubokého spánku a vložil ho do láhve naplněné vzpomínkami. Jakmile se stín v lahvi začal zmítat a snažil se otevřít oči, pustil bůh do láhve slzy.

Vzápětí došlo k podivné věci. Slzy se slily dohromady a staly se z nich oči stínu. Stín je otevřel a začal se živě pohybovat ve vzpomínkách uložených v láhvi.

Bůh času předal láhev se stínem a vzpomínkami třetímu učedníkovi a přitom mu řekl:

„V době, kdy budou lidé spát, udržuj jejich stín v bdělém stavu.“

Třetí učedník byl sice moudrý, ale mistrovým slovům moc nerozuměl.

„To chcete, abych umožnil lidem myslet a cítit i během spánku? Jak jim to může pomoci?“

„Vzpomínky na všechny ty věci, které během noci prožije jejich stín místo nich, posílí mysl lidí, kteří jsou změkčilí jako druhý učedník. Lehkovážným lidem, jako je první učedník, pomůže následujícího rána vybavit si věci, které nesmí být zapomenuty.“

Bůh času, zakončiv svou řeč, najednou pocítil, že jeho vyměřený čas je u konce.

Třetí učedník zpozoroval, že jeho mistr se začíná rozplývat, a chvatně zvolal:

„Poučte mě ještě víc, mistře! Co mám lidem říct, aby to všechno pochopili? Vždyť ani nevím, jak to mám nazvat.“

Bůh času s úsměvem odpověděl:

„Nemusí tomu rozumět. Možná bude lepší, když to nebudou úplně chápat. I tak to ale přijmou.“

„Aspoň to nějak pojmenujte. Máme tomu říkat ‚zázrak‘? Nebo ‚zdání‘?“ dožadoval se třetí učedník naléhavým hlasem ponaučení.

„Říkejte tomu ‚sen‘. Díky tobě se jim teď každou noc budou zdát sny.“

S těmito slovy bůh času beze stopy zmizel.

Penny zavřela knížku a zmocnila se jí podivná nálada. Příběh jí přišel stejně nezvyklý a absurdní, jako když ho četla poprvé coby malá holka. Znělo to jako pohádka. Přitom ale bylo na světě hodně věcí, které bylo těžké pochopit, pokud tomu člověk nevěřil. Stejně jako se lidé nakonec smířují se skutečností plynutí života, kdy z nicoty přijdou na svět a jejich krátká existence končí smrtí, tak všichni obyvatelé tohoto města přirozeně přijímali za své toto vyprávění. Ve skutečnosti jsme jeho živým důkazem my všichni, co každou noc sníme, obchodní dům se sny založený v dávných dobách třetím učedníkem, jeho potomci, kteří obchod po generace dědili, a v dnešní době i pan Dallergut.

Penny najednou pan Dallergut připadal jako nějaká nedotknutelná postava z legend. Při představě, že za pár dní si s ním bude o samotě povídat při pohovoru, ji naplnilo rozechvělé očekávání a z nervózního napětí ji začalo mrazit v podbřišku. Dnes už asi bude muset jít domů.

Poté co se obtěžkaná knihami vrátila domů, už knížku od Asama nepustila z ruky, dokud neusnula. A pak ji až do dne pohovoru četla znovu a znovu. Dokud neznala celý příběh téměř nazpaměť.